

HOTĂRÂREA CURȚII (A DOUA CAMERĂ)

din 22 ianuarie 1981¹

Dansk Supermarked A/S

împotriva

A/S Imerco

(Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Højesteret)

„Libera circulație a mărfurilor — Drept de autor, drept la marcă, concurență neloială”

Cauza 58/80

În cauza 58/80,

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, de către Højesteret (Curtea Supremă din Danemarca), pentru pronunțarea, în litigiul pendinte în fața acestei instanțe, între

DANSK SUPERMARKED A/S, cu sediul în Aarhus,

și

A/S IMERCO, cu sediul în Glostrup, Copenhaga,

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolelor 30 și 85 din Tratatul CEE și a Regulamentului nr. 67/67 al Comisiei din 22 martie 1967 privind aplicarea articolului 85 alineatul (3) din tratat anumitor categorii de acorduri de exclusivitate, referitor la legislația daneză în privința de dreptului de autor, a dreptului de marcă și a concurenței neloiale,

CURTEA (a doua cameră),

compusă din domnii P. Pescatore, președinte de cameră, A. Touffait și O. Due, judecători,

avocat general: domnul F. Capotorti

grefier: domnul H. A. Rühl, administrator principal

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

1. Prin ordonanța din 14 februarie 1980, primită la Curte la 18 februarie 1980, Højesteret din Danemarca a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, o întrebare preliminară privind, în esență, interpretarea articolelor 30 și 36 din Tratatul CEE în vederea stabilirii aplicabilității anumitor dispoziții din legislația națională în privința

---

¹Limba de procedură: daneza.

de dreptului de autor, a dreptului de marcă și a practicilor comerciale cu privire la mărfurile importate dintr-un alt stat membru.

2. Din dosar rezultă că societatea Imerco A/S, partea pârâtă în acțiunea principală, grup de comercianți danezi de articole de fierărie, a comandat producerea în Regatul Unit, cu ocazia aniversării, în 1978, a 50 de ani de la fondare, un serviciu din porțelan ale cărei piese sunt decorate cu imagini ale unor castele regale daneze și poartă pe verso denumirea comercială Imerco și mențiunea aniversării sale de 50 de ani. Vânzarea exclusivă a acestui serviciu era rezervată comercianților membri ai Imerco. S-a convenit între Imerco și producătorul englez că piesele de o calitate sub standard, care reprezintă aproximativ 20% din producția acestui serviciu în baza criteriilor de selecție aplicate, pot fi puse pe piață de către producătorul din Regatul Unit, dar nu trebuie în niciun caz să fie exportate în Danemarca sau în alte țări scandinave.
3. Dansk Supermarked A/S, reclamanta în acțiunea principală, proprietara mai multor supermarketuri și-a procurat prin intermediari un număr de servicii comercializate în Regatul Unit și le-a pus în vânzare în Danemarca la prețuri semnificativ inferioare serviciilor vândute de membrii Imerco. Din dosar nu reiese dacă serviciile în cauză fuseseră vândute în Regatul Unit ca piese de o calitate sub standard; în orice caz, se pare că clienții societății Dansk Supermarked nu au fost avertizați în privința acestei situații.
4. Deoarece Dansk Supermarked a refuzat să retragă serviciile din vânzare ca urmare a protestelor societății Imerco, aceasta a sesizat Byret din Aarhus și a obținut de la aceasta o ordonanță președințială, datată 22 iunie 1978, care interzice societății Dansk Supermarked comercializarea serviciilor în cauză.
5. Printr-o hotărâre din 19 martie 1979, SØ- og Handelsret din Copenhaga a confirmat această interdicție, considerând că Dansk Supermarked a acționat contrar practicilor comerciale reglementate și a încălcat articolele 1 și 5 din Legea nr. 297 din 14 iunie 1974 privind practicile comerciale (Lov om markedsføring). Instanța nu a considerat necesar să se pronunțe și asupra unei posibile încălcări a legislației naționale privind dreptul de autor și mărcile comerciale, de asemenea invocată de Imerco. În ceea ce privește dispozițiile din legislația comunitară, și anume articolele 30 și 85 din Tratatul CEE, precum și Regulamentul nr. 67/67 din 22 martie 1967 (JO p. 849), pe care Dansk Supermarked le invocase în apărarea sa, instanța nu le-a luat în considerare, considerând că interdicția adresată societății Dansk Supermarked nu era de natură să constituie un obstacol în calea liberei circulații a mărfurilor între statele membre ale Comunității.
6. Dansk Supermarked a introdus o acțiune împotriva acestei decizii în fața Højesteret, susținând că dispozițiile menționate din legislația comunitară împiedică aplicarea legislației daneze privind practicile comerciale, în temeiul căreia SØ- og Handelsret interzisese comercializarea serviciilor în cauză. Pentru a se pronunța cu privire la această contestație, Højesteret a adresat Curții întrebarea următoare:

„Anumite dispoziții din Tratatul CEE sau actele adoptate în vederea aplicării lor împiedică aplicarea în cazul în speță a legislației daneze privind dreptul de autor, dreptul la marcă și practicile comerciale?”

7. Din dosar rezultă că, prin această întrebare, Højesteret dorește să afle dacă și în ce condiții, dispozițiile Tratatului CEE pot eventual să se opună aplicării legislației naționale privind, pe de o parte, la dreptul de autor și dreptul la marcă și, pe de altă parte, dispozițiile referitoare la practicile comerciale care fac obiectul Legii nr. 297 din 14 iunie 1974, menționată mai sus.

8. Dispozițiile tratatului vizate prin această întrebare sunt articolul 30, referitor la eliminarea restricțiilor cantitative la import și a măsurilor cu efect echivalent, precum și articolul 36, în măsura în care se referă la domeniul drepturilor privind protecția proprietății industriale și comerciale. Dimpotrivă, din dosar rezultă că dispozițiile legislației comunitare referitoare la concurență, adică articolul 85 din Tratatul CEE și Regulamentul nr. 67/67, invocate de către Dansk Supermarked sunt irelevante pentru acțiunea principală; în consecință, nu este necesar să se ia în considerare aceste dispoziții pentru a răspunde la întrebarea adresată.
9. Aceasta trebuie, deci, să fie interpretată ca încercând să stabilească dacă o marfă legal comercializată într-un stat membru având consimțământul întreprinderii care are dreptul de a o vinde poate, în temeiul unei convenții dintre această întreprindere și producător, să fie oprită de la comercializare într-un alt stat membru fie pe baza legislației naționale referitoare la protecția dreptului de autor sau a dreptului la marcă, fie în temeiul legislației referitoare la practicile comerciale.

Cu privire la legislația referitoare la protecția dreptului de autor și a dreptului la marcă

10. Dispozițiile naționale referitoare la protecția dreptului de autor și a dreptului la marcă au fost invocate de către Imerco având în vedere, pe de o parte, efortul creativ pe care îl reprezintă concepția și execuția serviciului și, pe de altă parte, aplicarea pe acesta a denumirii sale comerciale.
11. În această privință, este suficient să se facă trimitere la jurisprudența constantă a Curții, astfel cum este exprimată, în mod deosebit, în Hotărârea din 22 iunie 1976 (Terrapin Overseas Ltd., Cauza 119/75, Rec. 1976, p. 1039). Se amintește că, prin efectul dispozițiilor din tratat referitoare la libera circulație a mărfurilor și, în mod deosebit, al celor de la articolul 30, se interzic, între statele membre, măsurile restrictive la import, precum și toate măsurile cu un efect echivalent. Cu toate acestea, în termenii articolului 36, această dispoziție nu împiedică interdicțiile sau restricțiile la import justificate prin motive de protecție a proprietății industriale și comerciale. Rezultă, totuși, din acest articol, în mod deosebit din cea de a doua teză, precum și din context, în cazul în care tratatul nu afectează existența drepturilor recunoscute de legislația unui stat membru în privința proprietății industriale și comerciale, exercitarea acestor drepturi poate fi, cu toate acestea, în funcție de circumstanțe, limitată de interdicțiile tratatului. În măsura în care implică o excepție la unul din principiile fundamentale ale pieței comune, articolul 36 nu admite, în fapt, derogări de la libera circulație a mărfurilor decât în măsura în care aceste derogări sunt justificate prin apărarea drepturilor care constituie obiectul specific al acestei proprietăți. Dreptul de exclusivitate garantat prin legislația în materie de proprietate industrială și comercială a încetat să mai aibă efecte atunci când un produs a fost comercializat legal pe piața unui alt stat membru, de către titularul dreptului sau având consimțământul acestuia.
12. Este necesar, deci, să se răspundă, în primul rând, la întrebarea adresată că articolele 30 și 36 din Tratatul CEE trebuie interpretate în sensul că autoritatea judiciară dintr-un stat membru nu poate interzice, în temeiul unui drept de autor sau al unui drept la marcă, comercializarea, pe teritoriul acestui stat, a unei mărfi care intră sub incidența unuia dintre aceste drepturi în cazul în care această marfă a fost comercializată legal, pe teritoriul unui alt stat membru, de către titularul acestor drepturi sau cu consimțământul acestuia.

Cu privire la aplicarea normelor de comercializare

13. Legea daneză din 14 iunie 1974, invocată de societatea Imerco, impune întreprinderilor obligația de a respecta, în activitatea lor, cerințele unei practici

comerciale regulamentare. Aceasta autorizează instanțele competente să pronunțe ordine de interzicere a oricărui act comis cu încălcarea dispozițiilor legii și stabilește penalități aplicabile în caz de încălcare a unui astfel de ordin. Conform explicațiilor guvernului danez, această lege este comparabilă, în anumite privințe, cu legislațiile în vigoare în alte state membre împotriva concurenței neloiale, dar aceasta urmărește și alte obiective din domeniu, în mod deosebit, protecția consumatorilor.

14. Întrebarea adresată de Højesteret vizează să stabilească dacă poate fi considerată drept o practică comercială neregulamentară punerea în vânzare, în Danemarca, a unei mărfi comercializate într-un alt stat membru, cu acordul unei întreprinderi daneze, dar cu condiția ca această marfă să nu fie exportată în Danemarca, astfel încât să concureze o marfă comercializată în exclusivitate de întreprinderea în cauză.
15. În vederea răspunsului la această întrebare, este necesar să se remarce, cu titlu preliminar, că legislația comunitară nu are, în principiu, ca efect împiedicarea punerii în aplicare, într-un stat membru, pentru mărfurile importate din alte state membre, a normelor de comercializare în vigoare în statul de import. Rezultă că o comercializare a mărfurilor importate poate fi interzisă atunci când condițiile în care sunt puse în vânzare sunt contrare practicilor comerciale considerate ca regulamentare și loiale în statul membru importator.
16. Cu toate acestea, este necesar să se sublinieze, astfel cum a evidențiat Curtea într-un alt context prin Hotărârea sa din 25 noiembrie 1971 (*Béguelin*, Cauza 22/71, Rec. 1971, p. 949), că faptul de a importa o marfă, comercializată legal într-un alt stat membru, nu poate fi considerat un act comercial ilegal sau neloial, o astfel de calificare neputând fi aplicată punerii în vânzare decât pe baza unor circumstanțe distincte de importul propriu zis.
17. Este important să se observe, de asemenea, că în nici un caz, convențiile dintre persoanele de drept privat nu pot deroga de la dispozițiile imperative ale tratatului referitoare la libera circulație a mărfurilor. Rezultă că o convenție de interzicere a importului, într-un stat membru, a unei mărfi comercializate legal într-un alt stat membru nu poate fi invocată sau luată în considerare pentru a califica comercializarea acestei mărfi drept practică comercială ilegală sau neloială.
18. Este necesar să se răspundă, în al doilea rând, la întrebarea adresată că articolul 30 din tratat trebuie interpretat în sensul:
  - că importul, într-un stat membru, al unei mărfi comercializate legal într-un alt stat membru, nu poate fi, ca atare, calificat ca practică comercială ilegală sau neloială, fără a aduce atingere, totuși, eventualei puneri în aplicare a legislației statului importator împotriva unor astfel de practici pe baza unor circumstanțe sau modalități de punere în vânzare independente de faptul de a importa, și
  - că o convenție între persoane de drept privat, vizând interzicerea importului unei astfel de mărfi, nu poate fi invocată sau luată în considerare pentru a califica comercializarea acestei mărfi drept practică comercială ilegală sau neloială.

Cu privire la cheltuielile de judecată

19. Cheltuielile efectuate de către Guvernul Regatului Danemarcei și de către Comisia Comunităților Europene, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări. Întrucât procedura are, în raport cu părțile din acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura din fața instanței naționale, este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA (a doua cameră),

pronunțându-se cu privire la întrebarea adresată de către Højesteret prin ordonanța din 14 februarie 1980, hotărăște:

- 1. Articolele 30 și 36 din Tratatul CEE se interpretează în sensul că autoritatea judiciară dintr-un stat membru nu poate interzice, în temeiul unui drept de autor sau al unui drept la marcă, comercializarea, pe teritoriul acestui stat, a unei mărfi care intră sub incidența unuia dintre aceste drepturi atunci când această marfă a fost comercializată legal, pe teritoriul unui alt stat membru, de către titularul acestor drepturi sau cu consimțământul acestuia.**
- 2. Articolul 30 din Tratatul CEE se interpretează în sensul că**
  - importul, într-un stat membru, al unei mărfi comercializate legal într-un alt stat membru, nu poate fi, ca atare, calificat ca practică comercială ilegală sau neloială, fără a aduce atingere, totuși, eventualei puneri în aplicare a legislației statului importator împotriva unor astfel de practici pe baza unor circumstanțe sau modalități de punere în vânzare independente de faptul de a importa, și**
  - o convenție între persoane de drept privat, vizând interzicerea importului unei astfel de mărfi, nu poate fi invocată sau luată în considerare pentru a califica comercializarea acestei mărfi drept practică comercială ilegală sau neloială.**

Pescatore

Touffait

Due

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 22 ianuarie 1981.

Grefier

Președintele celei de-a doua camere

A. Van Houtte

P. Pescatore